

«Ik heb steeds heel diep vertrouwd op Gods voorzienigheid. Dat heeft mij van het lijden niet gespaard doen blijven, maar ik heb nooit verloren in het leven en ben altijd een heel gelukkig mens geweest.»

(woorden van ma. 18 maart '74)

God had het haar gezegd: «Uw naam staat in de palm van mijn hand gegrift, Ik vergeet u nooit.»

Wilt ook U dankbaar in gedachtenis bewaren
ons lieve ma

MEVROUW

JULIA HEIRBAUT

Weduwe van de Heer CAMIEL WEEMAES

Op 10 maart 1906 door de liefde van God geroepen om mens te zijn op aarde, is zij met een vriendelijk en heilig licht in de ogen naar God teruggekeerd op het feest van Onze Lieve Heer Hemelvaart, 23 mei 1974.

Zij werd bemoedigd door het sacrament der zieken en haar leven lang is zij gezalfd en getroost geweest door Gods indringende liefde, die sprak in de tederheid en de nabijheid van mensen die haar gaarne zagen.

Wij danken dat U van ons ma hebt gehouden en dat U biddend en meelevend ons tot troost zijt geweest. Ook over U zal ons lieve ma waken, dat U in schoonheid en met volharding een weg moogt gaan, tredend in de voetstapen van Jezus en thuiskomend in de vrede van God, die Liefde is.

Liefste Ma,

Gij hebt onze hoofden gestreeld en lieve woorden van troost gesproken en een uitbundige blijdschap als een hymne door uw ziekenkamer laten klinken toen gij van ons afscheid nam en naar de hemel ging.

Gij, die dodelijk ziek waart, hebt ons genezen van wat wij meenden ongeneeslijk te zullen blijven : ons verdriet. Onvergetelijke dingen hebt gij in ons hart geschreven en in elkanders ogen zullen wij blijven lezen over u, herinnering na herinnering, getuigenis na getuigenis. Niets in ons is nog zoals het vroeger was ; wij zijn een tweede keer uit u geboren. Door pijn en last gebogen en opgebrand als een wassen kaars hebt gij een maat van liefde ons onthuld, die altijd als een vuur in ons zal blijven branden.

Die hemelvaart van u, op de dag dat wij de hemelvaart van Jezus vierden, die communie van u, op de dag dat twee van uw kleinkinderen feestelijk voor de eerste keer eucharistie vierden en zingend naar voren traden en «dankten om alles wat bestaat, om zonlicht, zee en bloemen, om vriendschap vroeg en laat» — nooit zullen wij ophouden u te danken voor wat wij van u kregen op die dag, de dag van uw sterven, die gij genoemd hebt : de heerlijkste uit uw hele leven.

Nooit hebt gij uzelf meegeteld, gij hebt uzelf verloochend en ontmandeld om beschutting en warmte te kunnen zijn voor ons en voor onnoembaar velen, voor wie gij onvergetelijk zult blijven, omdat gij uzelf zo vergeten kon.

Uw innige omgang met de Lieve Heer is het geheim geweest dat u de bewonderenswaardige kracht gaf het vele leed dat door de jaren heen over u neerkwam in stille overgave te dragen en bovendien alle dagen woorden van troost te spreken en bron van vreugde te zijn voor wie U ontmoeten mochten.

Uw gastvrijheid en uw tedere stem zijn balsem geweest voor ontelbaren die in uw huis wat toevlucht zochten. Aan de tafel, die gij voor hen dekte op elk

uur, waart gij de priesteres, die met wat brood en warme drank geheimvolle dingen voltrok, want mensen gingen weg met een brandend hart, gelukkig gemaakt door u ; en gij wilde niet bedankt worden.

Dank u, liefste ma, omdat gij u zo minzaam gebogen hebt over kinderen en aan de kleinsten uw handen hebt leeggegeven en zo zelfvergeten hebt geluisterd naar ons klein en groot verdriet en zo juichend hebt gedeeld in elke vreugde die ons overkwam.

Gij zult altijd blijven leven, omdat alles in u liefde was. Doorheen uw lijden — dat stukje voor stukje sterven voor anderen — heeft elke dag en elke nacht een wonderbaar licht van verrijzenis geblonken.

Gij hebt gezegd dat wij uw engelen waren, die u nooit alleen hebben gelaten. Wij danken God voor elk moment dat wij voor u wat goed en liefdevol mochten zijn.

Gij hebt beloofd dat gij zult waken over ons, samen met onze pa, die gij nu weer nabij moogt zijn, en samen met de vele anderen die in uw leven onmisbaar waren geworden, maar u voorgingen naar Gods Koninkrijk.

«Ge moet niet wenen, — hebt ge gezegd, — ik ben de gelukkigste moeder op aarde en blijf voor u zorgen. Wees niet bekommerd, het zal u nooit aan iets ontbreken». Zo geneest gij ons verdriet en zal er weer blijdschap in ons leven komen, genade, eens te meer, dank zij u.

Reken op ons, liefste ma, wij zullen trouwe en schone mensen zijn, mensen van vriendschap, bid-dend op weg naar dat huis vol zaligheid waar gij nu woont en de boodschap van Jezus indachtig die gij ons vertaalde in een leven, boordevol van heilige toewijding.

Stervend en ons omhelzend hebt gij met een galm geroepen, — het was als een lied — : «Wij zijn gelukkige mensen». Dat zal als een troost en een levensopdracht altijd in ons blijven naklinken. Onvergetelijke, heilige ma, heb dank voor alles en bloei als een roos in Gods eeuwige zomer.